

Sygn. akt VIII C 557/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lipca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2019 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej we W.

przeciwko M. S.

o zapłatę 821,67 zł

- 1) uznaje cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się dochodzonego roszczenia za niedopuszczalne;
- 2) oddala powództwo;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 710,80 zł (siedemset dziesięć złotych i osiemdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 557/19

UZASADNIENIE

W dniu 17 października 2017 roku powód (...) Spółka Akcyjna we W. wytoczył przeciwko pozwanemu M. S. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 821,67 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podniósł, że dochodzona pozwem wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego kwoty z tytułu zawartej w dniu 7 marca 2016 roku umowy pożyczki o numerze klienta (...) z (...) Sp. z o.o. w W.. Pożyczka miała być spłacona jednorazowo. W dniu 7 marca 2016 roku kwota pożyczki stała się wymagalna. Powód wyjaśnił ponadto, że prawo do wierzytelności wobec pozwanego nabył na mocy cesji z dnia 24 kwietnia 2017 roku.
(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 3-6)

W dniu 16 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu. Powyższy nakaz pozwany zaskarżył sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego

dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 7, skarga k. 10v-11, sprzeciw k. 17-17v, postanowienie k. 27)**

Po przekazaniu sprawy z e.p.u. powód uzupełnił braki pozwu i podtrzymał powództwo w całości. **(pismo procesowe k. 36-36v)**

W sprzeciwie, jak też w dalszym piśmie procesowym, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, kwestionując swoją legitymację bierną. Podniósł także, że nie zawierał umowy ani z powodem, ani z żadnym z jego poprzedników prawnych, w szczególności nie zawierał żadnej umowy z (...) Sp. z o.o., nigdy nie mieszkał i nie był zameldowany pod adresem wskazanym przez powoda w pozwie ani na umowie pożyczki. Podkreślił także, że weryfikacja osoby, która zawarła umowę pożyczki musiała być nierzetelna, skoro doprowadziła do nawiązania umowy z osobą podszywającą się pod pozwanego. Pozwany podniósł również, że jego dane osobowe zostały bezprawnie wykorzystane na potrzeby wyłudzenia szeregu pożyczek, w sprawie czego nadal toczy się postępowanie karne. **(sprzeciw k. 17-17v, k. 77-80)**

W piśmie procesowym z dnia 28 września 2018 roku powód cofnął powództwo bez zrzeczenia się dochodzonego roszczenia. **(pismo procesowe k. 84)**

Pozwany nie wyraził zgody na cofnięcie powództwa bez zrzeczenia się dochodzonego roszczenia, podnosząc, że czynność ta jest w przedmiotowej sprawie sprzeczna z zasadami współzycia społecznego i prowadzi do obejścia prawa.

Na rozprawie w dniu 11 lipca 2019 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości i uznanie cofnięcia pozwu bez zrzeczenia się roszczenia za niedopuszczalne. Wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, według złożonego spisu kosztów. **(pismo procesowe k. 90-92, protokół rozprawy k. 129-130)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 kwietnia 2017 roku powód zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o przelew wierzytelności pieniężnych oznaczonych w załączniku nr 1, m.in. wobec pozwanego M. S.. **(umowa sprzedaży wierzytelności wraz z wyciągiem z zał. k. 61-68)**

W dniu 14 stycznia 2018 roku pozwany M. S. złożył zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę w okresie od marca 2016 roku do 14 marca 2018 roku szeregu przestępstw związanych z wyłudzeniem pożyczek gotówkowych m.in. w (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o., F. Bank, Via.SMS.PL, (...) Sp. z o.o., (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o., przy bezprawnym posłużeniu się jego danymi osobowymi, zaś postępowanie karne w tej sprawie nadal toczy się pod sygn. D-8- (...). **(kserokopia postanowienia o wszczęciu dochodzenia k. 14, kserokopia potwierdzenia k. 14v)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie czynionych w niniejszej sprawie rozważań przypomnieć należy, iż w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy

(por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). W niniejszej sprawie to zatem powód powinien wykazać, iż pierwotnego wierzyciela łączyła z pozwanym umowa pożyczki, której to powinności nie sprostał.

W ocenie Sądu powód w ogóle nie wykazał, iż pozwany był stroną umowy pożyczki z dnia 7 marca 2016 roku, że otrzymał na jej mocy określoną kwotę pieniężną, którą wraz z prowizją zobowiązał się zwrócić w określonym terminie. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia powód powinien udowodnić w procesie cywilnym. Dopiero wówczas zasadne staje się oczekiwanie od biorącego pożyczkę, że udowodni on spełnienie swego świadczenia umownego tj. zwrot pożyczki (por. wyrok SA we Wrocławiu z dnia 17 kwietnia 2012 roku, I ACa 285/12, LEX nr 1162845). Innymi słowy pozwany, od którego powód domaga się zwrotu pożyczki nie musi wykazywać zwrotu pożyczki, dopóty powód nie wykaże, że pożyczka została udzielona.

W niniejszej sprawie fakt udzielenia pozwanemu pożyczki nie został przez powoda udowodniony. Powód poprzestał wyłącznie na złożeniu wydruków, które w żaden sposób nie dowodzą tego, że pozwany M. S. zawarł umowę z poprzednikiem prawnym powoda. Pozwany wykazał zresztą, że nigdy nie mieszkał ani nie był zameldowany pod adresem wskazanym na umowie pożyczki. Pozwany od samego początku konsekwentnie kwestionował swoją legitymację bierną, podkreślając, że weryfikacja osoby, która zawarła umowę pożyczki musiała być nierzetelna, skoro doprowadziła do nawiązania umowy z osobą podszywającą się pod pozwanego. Pozwany podniósł również, że jego dane osobowe zostały bezprawnie wykorzystane na potrzeby wyłudzenia szeregu pożyczek, w sprawie czego nadal toczy się postępowanie karne, a okoliczność ta została wykazana odpowiednim dokumentem w postaci zaświadczenia z potwierdzeniem złożenia zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa na szkodę pozwanego oraz odpisem postanowienia o wszczęciu dochodzenia w sprawie D-8- (...).

Na marginesie dodać należy, że obowiązujące przepisy (art. 207 § 6 k.p.c.) nakazują stronom przytaczanie okoliczności faktycznych i dowodów, co do zasady wraz z pierwszym pismem, w którym zajmuje stanowisko w sprawie (pozwie, odpowiedzi na pozew, sprzeciwie). Już zatem w treści pozwu powód winien niezwłocznie przedstawić wszelkie wnioski dowodowe i dowody na uzasadnienie swoich twierdzeń faktycznych (B. K., Rozważania o "braku zwłoki" jako podstawie uwzględnienia spóźnionego materiału procesowego na gruncie art. 207 § 6 oraz 217 § 2 k.p.c. Artykuł. S. P.. (...) -148). Wskazać bowiem należy, że § 2 art. 217 k.p.c. jasno wskazuje, że fakty i dowody winny być przytaczane „we właściwym czasie” pod rygorem ich pominięcia jako spóźnionych. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10 lipca 2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24 marca 1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389). Na gruncie przedmiotowej sprawy uznać należy, że konieczność wykazania legitymacji biernej pozwanego istniała niewątpliwie już na etapie postępowania przed Sądem pierwszej instancji, skoro twierdzenie to stanowiło podstawę roszczenia dochodzonego niniejszym powództwem.

Z powyższych względów, Sąd uznał, że pozwany nie jest biernie legitymowany do występowania w przedmiotowej sprawie, czego konsekwencją musiało być oddalenie powództwa w całości.

Sąd Rejonowy podzielił także argumentację przytoczoną w uzasadnieniu postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi wydanego w sprawie III Cz 2075/18, gdzie podkreślono, że cofnięcie pozwu bez zrzeczenia się roszczenia może prowadzić do dalszego obrotu nieistniejącą wierzycielnością względem pozwanego, wytaczania nowych powództw z wykorzystaniem błędnych danych adresowych i w konsekwencji do poważnych skutków w sferze finansowej, gospodarczej pozwanego, co w przedmiotowym stanie faktycznym przemawiało za uznaniem cofnięcia powództwa bez zrzeczenia się dochodzonego roszczenia za niedopuszczalne. Umorzenie postępowania i pozostawienie pozwanego w

takiej niepewności co do dalszych jego losów w sferze działań prawnych powoda, kłóciłoby się z prawem strony do rzetelnego i uczciwego procesu.

O kosztach procesu orzeczono, zgodnie z art. 98 k.p.c., zgodnie ze złożonym przez pełnomocnika pozwanego spisem kosztów, a także z uwzględnieniem postępowania zażaleniowego (w pierwszej instancji koszty zastępstwa procesowego według spisu kosztów i z uwzględnieniem paragonu fiskalnego 540 zł i 20,80 zł za korespondencję, zaś w postępowaniu zażaleniowym 150 zł, zatem łącznie koszty procesu poniesione przez pozwanego wyniosły 710,80 zł)

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.